

**Portreti glasov
radijske
kukavice in
televizijske
piščalke (32)**

EDI MOHORKO ✓

Vsak napovedovalec s svojim delom in svojo osebnostjo sooblikuje radijski in televizijski spored. Vsak zase je dragocen, enkratni in neprecenljiv kamenček v mozaiku zgodovine RTV. V tokratnem portretu se bomo spominjali Edija Mohorka, v kratkih odstavkih pa še nekaj njegovih kolegov, ki jih tako kot njega ni več mogoče slišati po etru, ker jih, žal, že dolgo ni več med nami.

Tekst: GUSTI LEBEN

Edi Mohorko je študiral svetovno književnost. Nekega razposajenega dne se je s prijatelji v študentski sobici z magnetofonom šel igrice, kako pravzaprav zvenijo njihovi glasovi. Vsi so v en glas zatrjevali, da ima prav on najboljšega in res niso videli razloga, da se ne bi prijavil na avdicijo za radijske napovedovalce. Pa se je res in pol leta je obiskoval tečaj pri Ani Mlakarjevi, ki mu je zbijala iz glave oziroma jezika štajerski dialekt, nato pa je bil še učenec Franeta Milčinskega, ki ga je učil logičnega branja. Aprila 1966 se je prvič oglašil v napovedi radijske šole za nižjo stopnjo. Imel je nemalo težav,

pa tudi monotonost so mu očitali, a to ni bil omembe vreden »greh«, tako da so ga julija istega leta že sprejeli v redno službo. S samokritiko se je dokopal do vrhunškega interpreta zahtevnih tekstov, zaradi taiste samokritike je opustil pisanje črtic in novel, ker je pač stremel po popolnosti. Decembra 1979 je postal vodja skupine napovedovalcev – še vedno pa smo ga gledali kot bralca TV dnevnika – in v tej funkciji je vztrajal celih osem let. Ker je imel razpoznavno mehko zaupljiv glas, je zadnje poldrugo leto vodil in skrbel za oddajo Pogovor s poslušalci. Vse do svoje prezgodnje smrti v letu 1989.

Imena rtv napovedovalcev ostajajo v naših spominih. Tudi njihovi obrazi, še posebej pa glasovi. Marija Velkavrh, ki je prišla med napovedovalce leta 1965, nam bo ostala v spominu kot voditeljica prvega slovenskega TV dnevnika, na filmskem traku pa so ohranjeni tudi njeni uvodi v epizode serije Ipavci, ki jo je leta 1977 režiral Fran Žižek. V življenju ni dala veliko intervjujev, svojo zasebnost je čuvala zase. Med sodelavci je imela veliko dobrih kolegov, a mnogo manj prijateljev, kajti bila je močno vase zaprt človek. Leta 1989 je odšla za zmerom, mladi rodovi pa so z njo izgubili bodočo mentorico, eno redkih, ki bi bila s svojim znanjem in ustvarjalno močjo verna naslednica Ane Mlakarjeve. Njen mlajši brat, Janez Kranjc, je prišel na radio junija 1969 in s svojim prijetnim glasom na radiu in z uglasenim nastopom na televiziji v hipu omrežil srca oboževalcev. Bil je tako mlad in simpatičen, poln življenja in načrtov. Nekoč je dejal: »Zame je najneumnejše vprašanje, kaj je sreča. Saj za srečo ni pravil.« Bo že držalo, saj mu sicer ne bi dovolila, da bi se med služenjem vojaškega roka leta 1973 v prometni nesreči smrtno ponesrečil.

Borivoj Savicki je bil radijski napovedovalec od konca leta 1965 do oktobra 1975. Na radio je prišel po učiteljski karieri na glasbeni šoli in gimnaziji, saj je imel za sabo glasbeno akademijo. Prav zato so mu bile na radiu najljubše glasbene oddaje, še posebej pa je bil ponosen na svojo avtorsko oddajo Rad imam glasbo. Toda žilica mu ni dala miru, da se po slovesu od mikrofona ne bi posvetil poklicu tonskega tehnika in kasneje še zvokovnega mojstra. Borivoj Savicki je umrl v juniju leta 1998.

Od decembra lanskega leta ni več Brede Hieng. Še kot Breda Gostič se je vpisala na AGFRT, na poklicne odrske deske pa je kot igralka prvič stopila v SLG Celje. Tam je spoznala dramatika in režiserja Andreja Hienga. Že kot študentka je honorarno sodelovala z radiom, leta 1964 pa si je zagotovila redno službo napovedovalke in vztrajala vse do upokojitve leta 1992. Kot vsi tokratni portretiranci tudi ona ni imela »zvezdnških« oddaj, svoje sposobnosti pa so tudi brez njih znali pokazati in se dokazati kot vrhunski napovedovalci.